



Пикола.



Момиченцето Пикола живѣеше въ Италия, въ тази страна, дѣто растатъ портокалови гори и дѣто слънцето ярко свѣти и грѣе прѣзъ цѣлата година, така щото тамъ нѣма зима.

Бащата на Пикола умрѣ; ни братя, ни сестри имаше тя; не знаеше тя галене, не знаеше и това, какъ хубаво е да обичашъ, да милвашъ и бавишъ по-малкитѣ сестри и братя. Пикола живѣеше съ майка си въ стара, камена кжща. Прозорцитѣ на кжщата гледаха къмъ тѣсна, кална улица. Майката на Пикола бѣше бѣдна жена; тя ходѣше по чужда работа и съ трудъ изкарваше насжщния хлѣбъ за себе си и за своето момиченце.

Цѣлъ день Пикола оставаше самъ-самичка; играчки тя нѣмаше никога, и Богъ знае що би станало съ дѣтето, ако то не бѣше се родило на свѣта такова весело и радостно, че нищо не можеше да го направи нещастно.

Единъ пжтъ майката намѣри на улицата хвърлена вехта кукла и я донесе на Пикола; отъ тогава момиченцето се забавляваше съ тази кукла и ѝ се радваше безъ край.

На двора се търкалѣха купъ камъни отъ старата полусъборена стѣна. Съ тѣзи камъни Пикола строеше кжщички за своята кукла.

На дувара, който отдѣлѣше Пиколиния дворъ отъ голѣмата съсѣдска градина, имаше мѣничка,